

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.537/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	dr. Pintér Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 19.K.701.576/2022/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányság állományában technikus beosztásban teljesített szolgálatot. A felperes a beosztásához nem tartozóan rendszeresen látott el szemlebizottság-vezetői, járőri és nyomozói beosztásba tartozó feladatokat, melyek ellátásáért szolgálati panasz útján megbízási díj megfizetését kérte. Pest Vármegye alperes vezetője a határozatszámú számú határozatával a szolgálati panaszt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakra – 37 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 1.787.563 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (5) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére és a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bünygyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasításra (a továbbiakban: 13/2012. ORFK utasítás) alapította. A megbízási díj igényelt havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 125%-ában jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.787.563 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését – figyelemmel a 13/2012. ORFK utasítás 6/D. és 13. pontjaiban, valamint a forrónyomos tevékenység egységes végrehajtásáról szóló 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 22/2017. ORFK utasítás) 21/D. pontjában foglaltakra – a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (5) bekezdésében, és a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletében foglaltakra alapította. Megállapította, hogy a technikus, a járőr és a nyomozó eltérő munkakört jelentenek, ezért más az azokhoz rendelt feladatkör és felelősség is. A felperes bünygyi technikus feladatait 2020. november 26. napjáig a 13/2012. ORFK utasítás határozta meg, melybe a felperes által ellátott pertárgyi feladatok (gyanúsított kihallgatás, feljelentés, [ház]kutatás, lefoglalás, szakértő kirendelés, vizeletszemle, adatgyűjtés, körözés, bünygyi portya, szemlebizottság-vezetés) nem tartoztak bele. Az irányadó bírói gyakorlatra utalva rögzítette egyrészt, hogy ezek a feladatok nem voltak a felperes részére a beosztásához tartozóan előírhatók, azok tartós ellátása nem maradhatott ellentételezés nélkül; másrészt hangsúlyozta, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával csak a 30/2015. BM rendeletben meghatározott beosztásokhoz tartozó feladatokat rögzítheti. A munkaköri feladatok meghatározása a munkáltató részéről nem lehet önkényes, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Utalt a 13/2012. ORFK utasítás 6/D. pontjára és rögzítette, hogy a bünygyi technikus feladatok ellátása

elsődlegességének biztosítását előíró rendelkezés – mely ugyan nem zárja ki a bünygyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységek végzését – sem ad alapot az alperesnek a technikai feladatok korlátlan bővítésére. A 2020. november 27. napját követő időszak tekintetében a Kúria Kf.III.45.173/2021/4. számú döntésében foglaltakra hivatkozással rögzítette, hogy a 13/2012. ORFK utasítás hatályon kívül helyezésével bekövetkezett változások a bünygyi technikai beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok tartalmára nem voltak kihatással, mivel a szabályozás hiánya nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzítse. Mivel a felperes a munkáltató utasítása alapján visszatérően, rendszeresen ellátott a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat, ezért részére a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján e feladatok után megbízási díj jár. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemmel egyezően a rendvédelmi illetményalap 125%-ában határozta meg, figyelemmel a perel érintetti időszak tartamára, és a felperes folyamatos, tartós, szolgálati ideje nagy részét kitevő, jelentős számú, részére fokozottabb terhelést és nagyobb felelősséget jelentő többletfeladat-ellátására.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak az illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból téves következtetést vont le, jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseiben – különösen az (1) bekezdés a)-c) pontjaiban –, továbbá a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdésében foglaltakat. Álláspontja szerint a felperes 2020. november 27. és 2022. május 31. napja között nem láthatott el szemlebizottság-vezetői beosztásba tartozó tevékenységet, mivel az ebben az időszakban hatályos normák szerint ilyen beosztás nem létezett. Hivatkozott e körben a 13/2012. ORFK utasításnak a bünygyi technikai tevékenységgel kapcsolatban egyes ORFK utasítások módosításáról, valamint hatályon kívül helyezéséről szóló 32/2020. (XI. 19.) ORFK utasítással történt hatályon kívül helyezésére és a 22/2017. ORFK utasítás ugyanezen normával történt módosítására; mindezek alapján 2020. november 27-től felperes tevékenységére a releváns normaháttérrel a 22/2017. ORFK utasítás adta, azonban sem annak 3/a. alpontja, sem annak 7. pontja alatt nem szerepel, nincs nevesítve a szemlebizottság-vezető és a bünygyi technikus. Hivatkozva a 22/2017. ORFK utasítás 3/a. alpontjára, 7-8. pontjaira, valamint 13-19., 21/B., 21/C. és 21/D. pontjaira kifejtette, hogy a bizottság – a forrányomos csoport részeként – létrejöhet egyes eljárási, illetve bizonyítási cselekmények végrehajtására, így különösen a szemle, lefoglalás, kutatás, helyszíni kihallgatás, bizonyítási kísérlet érdekében, a szemlebizottság-vezetői beosztás azonban megszűnt, az ezzel kapcsolatos feladatok részben a bizottság tagjai, nagyobb részben pedig a forrányomos parancsnok és a helyszíni irányítóparancsnok részére kerültek meghatározásra azzal, hogy ha szűk körben is, de az utasítás 21/D. pontja lehetővé teszi, hogy a bizottság helyett egy fő lássa el a feladatokat. Mindezekre tekintettel a 22/2017. ORFK utasítás hatálybalépését követően szemlebizottság-vezetői beosztás feladatkör már nem volt nevesítve a hatályos normákban, így felperes ilyen beosztáshoz tartozó feladatkört el sem láthatott.

[5] A felperes által kifogásolt járőri feladattal kapcsolatban kifejtette, hogy az nem klasszikus járőri, hanem bünygyi jellegű feladatot: bünygyi portyát jelentett, ami a felperes munkaköri leírásában szerepelt. Mivel a jogszabályok és közjogi szervezetszabályozó

eszközök nem nevesítik külön az egyes beosztásokhoz tartozó feladatokat, így az adott munkakörhöz tartozó konkrét feladatok a munkaköri leírásokból ismerhetők meg, mindazonáltal a Hszt. 13. § (1) bekezdése értelmében a hivatásos állomány tagja nemcsak a munkaköri leírás szerinti, hanem a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, de a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is köteles végrehajtani, mindezek ellátása pedig nem képezheti alapját a Hszt. 71. § szerinti megbízásnak.

[6] A másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmét állítva hangsúlyozta a 125%-os megbízási díj eltúlzott voltát, mivel álláspontja szerint a felperes által ellátott tevékenység annak alapossága mellett is az illetményalap 50%-a szerinti megbízási díjjal kompenzálható, tekintettel a tevékenység gyakoriságára és a ténylegesen felmerült többletterhelésre. Hivatkozott e tekintetben a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében foglaltakra. Végül utalt rá, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának [28] bekezdése tévesen jelölte meg a perrel érintett időszakot.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helytálló indokai alapján, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást arról, hogy a felperes által ellátott feladatok nem tartoztak a beosztásához, továbbá ezt azoknak a munkaköri leírásba foglalása sem alapozza meg. A technikai munkakörhöz képest a szemlebizottság-vezetői feladatok eltérőek, többletfelelősséget keletkeztetnek, ezért azok a felperes vonatkozásában többletfeladatoknak minősülnek. Az alperes összecszerűségi kifogásával kapcsolatban hangsúlyozta annak alaptalan, hiányos voltát. Utalt az ítélkezési gyakorlatra.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott a 25/2013. BM rendelet 6. § (1) bekezdésének, valamint a Hszt. 71. § (2)-(4) és (6) bekezdései megsértésére, azonban ezzel összefüggően a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait nem adta elő, ezért – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla ebben a körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek e körben nem voltak olyan érvei, amelyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, a 13/2012. ORFK utasítás és a 22/2017. ORFK utasítás egyes rendelkezéseinek helytelen értelmezésére történő hivatkozás önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], ezért a másodfokú bíróság az ORFK utasítások fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. A másodfokú bíróság nem vehette figyelembe továbbá az elsőfokú peres eljárásban tett alperesi előadást sem, mivel

a fellebbezési eljárás rendeltetése és célja nem az elsőfokú bírósági eljárás újbóli lefolytatása, megismétlése. A Kp. 100. § (2) bekezdésénél fogva a félnek a fellebbezési kérelmében azt kell alátámasztania, hogy az elsőfokú ítélet miért jogszabálysértő, vagy mennyiben tér el a Kúria közzétett határozatától. Nem vezethet eredményre az, ha ehelyett az elsőfokú bíróság előtt előadott jogi álláspontjának fenntartására hivatkozik.

[10] Az alperes a fellebbezését kizárólag anyagi jogszabálysértésekből fakadó helytelen, téves jogszabályértelmezésre alapította, továbbá – bár az elsőfokú ítélet egészét támadta –, fellebbezését a szemlebizottság-vezetői feladatokkal összefüggő jogi indokolással, érvekkel csupán a 2020. november 27. és 2022. május 31. közötti időszak tekintetében látta el, amely a másodfokú bíróság felülbírálatának terjedelmét is meghatározta.

[11] A fentiekre figyelemmel, a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között eljárva az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[12] Mivel a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdése c) pontjára alapított megbízási díj iránti követelést terjesztett elő, az elsőfokú bíróság a felperes által állított többletfeladatok megítélése során helyesen indult ki abból, hogy mi tekinthető a bűnügyi technikai beosztáshoz tartozó feladatkörnek, valamint, hogy ahhoz képest a szemlebizottság-vezetői és egyéb feladatellátás (így az alperes által hivatkozott bűnügyi portya) többletfeladatot jelentett-e.

[13] Helytállóan állapította meg, hogy a technikai munkakörhöz képest a szemlebizottság-vezetői feladatok lényegesen eltérők. A bűnügyi technikus és a szemlebizottság-vezető feladatainak feltárásához nem az egyedi munkaköri leírást, hanem a 13/2012. ORFK utasítás rendelkezéseit kellett alapul venni, amely a büntetőeljárás jog keretei között a helyszínen lefolytatandó szemle egységes elvek alapján történő szakszerű végrehajtása érdekében került kiadásra, és részletesen tartalmazta – egyebek mellett – a bűnügyi technikusok jogait és kötelezettségeit, kijelölte azokat a feladatokat, amelyeket a technikai beosztáshoz tartozónak lehet tekinteni, s amelyektől a szemlebizottság-vezetői feladatok lényegesen eltértek. A 13/2012. ORFK utasítás 6. pontja kifejezetten szétválasztotta a szemlebizottságban tevékenykedő bizottságvezetőt és a bűnügyi technikust, és részletezte, hogy mi tartozik a hivatásos állomány egyes tagjainak feladatai közé, ezért nem lehet a bűnügyi technikai munkakör részének tekinteni a szemlebizottság vezetője részére előírt feladatokat. E körülményen az egységes ítélkezési gyakorlat szerint a 13/2012. ORFK utasítás 2020. november 27. napján történt hatályon kívül helyezése sem változtatott, mivel a munkaköri feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz csupán megkönnyíti az adott munkakörbe tartozó feladatok beazonosítását, azonban a szabályozás hiánya még nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat is a beosztás részeként rögzíthet (Kúria Kf.III.45.173/2021/4.). A Kúria által e határozatban kimunkált joggyakorlat alapján az

adott beosztáshoz tartozó feladatok felsorolását tartalmazó közjogi szervezetszabályozó eszköz (ORFK utasítás) hatályon kívül helyezése nem eredményezi azt, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban az adott beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen ellátandó feladatokat a beosztás részeként rögzíthet. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a 13/2012. ORFK utasítás hatályon kívül helyezése önmagában nem adhat alapot arra, hogy a hatályon kívül helyezést követő időre ne kelljen figyelembe venni a technikus és a szemlebizottság-vezetői feladatellátás eltérő jellegét és felelősségét; továbbá nem rontja le a követelményt a 22/2017. ORFK utasítás 21/D. pontja sem, mely szerint az adott eljárási cselekményt kivételesen egy fő is végrehajthatja, mivel a feladatellátás eltérő jellege ebben az esetben is figyelembe veendő. E tekintetben nincs jelentősége annak, hogy a szemlebizottság-vezetői feladat önálló beosztásként létezik-e, csak annak, hogy többlettevékenységet és többletfelelősséget jelent-e. Márpedig – az elsőfokú bíróság helytálló indokolása szerint – a szemlebizottság vezetése többlettevékenység ellátását és kontroll hiányában többletfelelősséget keletkeztetett a felperes eredeti beosztásához tartozó feladat ellátása mellett. Ugyanez állapítható meg a felperes által végrehajtott bűnügyi portyákkal kapcsolatban is; ilyen jellegű feladatellátást a 13/2012. ORFK utasítás nem határozott meg a bűnügyi technikus részére, azzal kapcsolatban az alperes is csak a felperes munkaköri leírásaira hivatkozott, így a felperes munkaköri leírása – mivel abban nem a bűnügyi technikus beosztáshoz tartozó, külön szakértelemhez, felelősséghez kötött feladatot határozott meg az alperes – nem igazodott a bűnügyi technikus beosztásához.

[14] Bár nem vitás, hogy a technikus beosztásba kinevezett személy feladatellátása során a munkaköri leírása alapján a bűnügyi szolgálati ág feladatrendszeréhez kapcsolódó más tevékenységeket is végezhet, azonban ilyen esetben a bűnügyi technikus feladatok ellátásának elsődlegességét kellett biztosítani a 13/2012. ORFK utasítás 2017. november 19-től hatályba lépett 6/D. pontja értelmében. Mindebből a Kúria Kf.III.39.053/2021/8. számú döntésében kifejtett jogértelmezés szerint csak az következik, hogy a bűnügyi technikus – ugyanúgy, mint a hivatásos állomány más beosztású tagja – láthat el egyéb feladatokat is, ilyen esetben azonban a bűnügyi technikus feladatok felmerülésekor ezeket az alapfeladatokat kell mindenekelőtt elvégezni. Ennélfogva a Kúria továbbra is irányadónak tekintette Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletének azon elvi megállapítását, mely szerint a munkáltatónak az ORFK utasításban meghatározott feladatokhoz kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők.

[15] A bírói gyakorlat – az elsőfokú bíróság által is részletesen ismertetettek szerint – egységes abban, hogy a munkáltatónak az a joga, amellyel a felperest az eredeti beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását és a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni, az nem fedhet le több, másik beosztást, és a munkáltató által korlátlanul nem bővíthető. A következőes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kfv.37.193/2020/8., Kfv.VII.39.246/2020/4.). Ennélfogva helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítéletében

arra, hogy az alperes csak a felperes kinevezése szerinti munkakörén belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat.

[16] Az ítéltábla hangsúlyozza, ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018. 259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölé-rendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.). A hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel (Kfv.VII.37.642/2020/5.). Ezen jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4.).

[18] Mivel mindezek alapján a felperes bünyügyi technikai beosztása mellett többletfeladatokat látott el többletfelelősséggel, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján, hogy megbízási díjra jogosult. Alaptalan az alperes azon hivatkozása, hogy a 13/2012. ORFK utasítás hatályon kívül helyezését követően, mivel szemlebizottság-vezetői beosztás, feladatkör már nem volt nevesítve a hatályos normákban, így felperes szemlebizottság-vezetői beosztást, feladatkört el sem láthatott. A fentebb kifejtettek szerint irreleváns a szemlebizottság-vezetői beosztás hiánya, amint az is, hogy a feladatok a releváns normák szerint részben a bizottság tagjai, nagyobb részben pedig a forrányomos parancsnok és a helyszíni irányító parancsnok részére kerültek meghatározásra; szintén alaptalanul hivatkozott az alperes a felperes munkaköri leírásában rögzített, azonban a fentiek fényében beosztásába nem tartozó feladatok ellátására.

[19] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján – figyelemmel arra, hogy a 30/2015. BM rendeletben külön-külön jelenik meg a bünyügyi technikus, a nyomozó és a vizsgáló beosztás – helyesen állapította meg, hogy a felperes által többletfeladatként megjelölt tevékenységek nem a bünyügyi technikai beosztásba tartozó feladatok voltak, és helytállóan jutott arra a

következtetésre, hogy a felperes a perrel érintett időszakban az eredeti szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, tartósan, ezért jogosult a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában ellátott többletfeladatokra tekintettel megbízási díjra.

[20] Az alperesi vitatásra figyelemmel a másodfokú bíróság vizsgálta az elsőfokú mérlegelési tevékenység jogszerűségét. Mivel az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 125%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; figyelembe vette a többletfeladatok nagy számát, visszatérő, rendszeres jellegét és ellátásuk folyamatosságát. Mindezekre tekintettel alappal állapította meg, hogy a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő keretek között a 125%-os mértékre irányuló kereseti igény a többletfeladatok gyakoriságára, jellegére tekintettel nem tekinthető eltúlzottnak. Ezzel kapcsolatban ellentétes állítást az alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékokra nem hivatkozott. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság mérlegelését jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.). Az alperes alaptalanul hivatkozott – pusztán az 50%-os mérték indokoltsága tekintetében – a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében foglaltakra is, azt ugyanis a megváltozott törvényi rendelkezésekre figyelemmel szükséges értelmezni és adaptálni a jelen perbeli esetre (Kf.VII.40.265/2020/4). Tehát az alperes az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére.

[21] Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának [28] bekezdésében a peresített időszak befejező időpontját tévesen jelölte meg 2022. augusztus 31. napjában, 2022. május 31. napja helyett. Az elsőfokú bíróság által ugyanezen bekezdésben levezett számítás szerint azonban a megbízási díjat a keresettel érvényesített időtartammal egyezően 37 hónapra – a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakra – vette figyelembe, így az indokolás – nyilvánvaló elírásból fakadó – hibája az ügy érdemi eldöntésére kihatással nem bírt.

[22] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó, és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[24] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (143.005 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. július 2.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró